

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

36. Chrysostomi sacrum os post mortem loquutum, & eius mortis gloria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

tatem comparata, iterum in metu parentes, ne quid sinistra patiatur, ne immatura morte obeat, ne in vitium aliquod degeneret. Nam non solum ex improbis probi, sed etiam ex probis improbi ac flagitiosi fiunt. Quorum si quid eueniat inuitum, intolerabilius malum est, quam si hæc ab initio contigissent. Sin omnia in eo præclara, fixaque permaneant, num mutationis timor assidue præsto est, parentum animos versans, magnamque voluptatis partem eripiens? At nõ omnibus maritis fas est liberos habere, itaque mihi aliam rursum anxietatis causam narras. Quare si & susceptis liberis ac non susceptis, & probis ac flagitiosis, variis doloribus atque cutis continentur, vnde iam porro suauissimam coniugum vitam vocabimus? Iam si domestici concordis vitam exigant: formido erit, ne irruens mors voluptatem dissipet. Imò verò non formido erit, neque id malum duntaxat metuendum fuerit, sed omninò necessitas erit aliquando euenire. Nemo enim poterit vtrumque extinctum vno die ostendere. Quod si non contingat, quod superest, necessitas erit vel morte acerbiorẽ vitam sustinere, seu diu eum ea conuenit, seu parum. Nam ille quo magis periculum fecit, eo maiorem habet dolorem, longa quippe consuetudo intolerabile dissidium facit: hic primumquam amorem delibauerit, feruente adhuc desiderio, ea spoliatus, id ipsum vehementius luget, atque ex contrarijs causis eadem vterque miseria tenetur.

Quid iam dicam: quæ interim incidunt molestias, diurnas peregrinationes, angores, & angonibus coniunctos morbos? Quid hoc ad matrimonium (inquit) & quidem certè multæ sæpè eius causa valetudinem contraxerunt. Iniuria enim affectæ, & irritatæ, partim mœrote, grauem febrem concitarunt. Ac quantumuis eo præsentè nihil eiusmodi patiantur, sed facili perpetuò vrantur, peregrè profectionibus in ea mala rursum coguntur.

Sed hæc omnia missa faciamus, nec vilius matrimonium culpemus:
at non æquè crimen es-
sugere possit.

* *

*Chrysostomi quoque sacrum os post
mortem loquutum, & e-
ius mortis glo-
ria.*

C A P V T XXXVI.

Sed beatum illud os (dices) inter diuinitæ exilij molestias indignissima morte oppressum conticuit. O fortunata mors, quæ ipsi triumphorum fuit principium! Quod enim, amabo, spectaculum toto terrarum orbe sol vniquam vidit illustrius, quàm cum sanctissimi viri corpus singulari Theodosij Imperatoris religione Constantinopolim reportatum est? ferebatur preciosissimum mundi pignus totius vrbs vel humeris, vel studijs, & tot ei erant sepulchra, quot hominum pectora, quanquam non sum vsus verbo, quo debui: neque enim ei vllum vnquam sepulchrũ fuit, cuius certa fuit semper immortalitas. Redibat ab exilio tamquam ex virtutis suæ teatro, pene adhuc viuus & spirans, nondum enim extinctus videbatur ardor oculorum, nondum astrita frontis grauitas, nondum lingua cælo altior plane conticuerat. Totus erat etiam in mortuo Chrysostomus. Et quæ antea exulem loca sine lachrymis videre non poterant, eadem ingenti scenore lætitiæ videbant triumphantem, quacumque sacra inferebatur reliquiarum theca, hic inundantium populorũ multitudo, hic incredibiles plausus mortuo, hic pompæ, hic supplicia, hic suauissimæ carminum modulationes, hic reudentes florum elegantia, hic exquisitissimi odores. Interea flammis omnia collucere, quasi cælum suis distinctum sideribus defluxisset in terras, Dies, & noctes non tam suis ardere luminibus, quam frequentia cereorum, oppleri vias, omnes vno agmine concurrere, mixtos diuitibus pauperes, iuuenibus senes, pueris matronas, non sexum, non valetudinem retardare quemquam, ægrotos ipsos ad hoc spectaculum tanquam ad salutis portum deferri, satis se vixisse existimabat, qui huiusmodi mortuum viderat. At vero postquam ad regis vrbs muros ventum est, Tum prostrum naues ornatu cultuque apparatusimas
edifica-

emicare, omnes obuiam se effundere, sacrum depositum quasi de cœlo missum accipere: Imperatorem ipsum dignitas non tenuit, quem religio incitauit, Patrem suum, in id communem, magnæ vr̄bis Genium, doctorem orbis terrarum, religiosis manibus excepit, & suo nauigio intulit. O felix nauigium! non egebat remis quod Dei fauor impellebat, appulit primum ad viduæ Callitropes agrum, agum inquam illum, quem tanta vocis libertate contra inuidiosam Augustæ potentiam defenderat. Stetit illic quasi Patronus in domo clientulæ, vr̄ & beati cineres hoc odore iustitiæ, singularisque constantiæ, quam in eodem loco sacrauerat, fruerentur. Exinde in vr̄bem deportatus est curru triumphali, qui triumphum adeptus erat tanto pulchriorem, quanto maius est superare patientia. Vidisses in ipso aditu muros vr̄-

bis exultantes, gestientes domos, conuersos pompis, viros, recta ipsa laborantia & tidentem ciuitatis faciem, quæ se præ lætitiâ minime capiebat. Stetit Augustus, in conspectu omnium amplexus est phœretum, collachtymauit, orauit, at populus rogabat mortuum, vt relictam sedem conscenderet. Mirum, soluta lingua est, responsum dedit, bene precata est salutem, & pacem quam nouerat, impertiuit, nec enim mortis tenebatur necessitate, ex qua omnes liquidiorum vitam hauserant. Hoc triumphantis eloquentiæ monumento nihil fuit in terris spectabilius.

F I N I S.

INDEX